

No. 8. }

August 1888.

{ 14de Aargang.

Aftensalme.

Jeg lader Vor Herre raade,
 Han raader dog altid bedst;
 Hver Morgen er ny hans Raade,
 Hver Dag er derfor en Fæst:
 Han lader jo Solen skinne
 Og Himlen hvælve sig klar,
 Jeg maatte da gaa iblinde,
 Blev ei jeg hans Godhed va'r.

Jeg lægger alt i hans Hænder,
 Som ibel Kjærlighed er,
 Han alt til det bedste vender
 Og er i det skjulte nær;

Jeg har da intet at frygte,
 Om Farer jeg stedes i:
 Guds Ord er jo som en Lygte,
 Der spreder Lys paa min Sti.

Tak, Herre! for Livets Goder
 Og for et velsignet Hjem,
 Bevar min Fader og Moder,
 Og lær mig at elske dem!
 Naar snart paa den bløde Pude
 Jeg træt mit Hoved har lagt,
 Lad saa kun Stormene tude, —
 Mig skjærmer en Englevagt.

A. Langsted.

I Dødens Styggedal.

(Slutning).

En Dirren over hele mit Legeme og en Lyd af Klokkeringning i mine Øren var det næste, jeg var mig bevidst. Jeg aabnede Ønene med en Anstrengelse, som om en uhyre Bægt laa paa dem. I nogle Diebliske søgte jeg forgjæves at erindre mig, hvad der var skeet. Der var en underlig Lugt, som mindede mig om Hønskræmmerens Butik. Jeg reiste mig paa Albuerne og stirrede gennem Tusmørket. Jeg mærkede nu, at jeg laa paa en Slags Seng i et tarveligt Værelse. En Mand stod ved Siden med Ryggen mod mig, og nogle Klæder, som jeg kund: se var mine egne, hang til Lørring paa en Stol. Manden kom tilbage igjen med en Bunte brændte Fjer i sin Haand, som han aabenbart vilde føre hen til min Næse, det var dem, der lugtede som hos Hønskræmmeren. Jeg kjendte nu godt Manden, det var en gammel Fyr, som gjorde forskjellig Tjeneste i Haven og Stalden ved vor Skole.

"Tat, det behøves ikke mere," sagde jeg "nu har jeg det godt."

"Gud ske Lov, at De kan sige saadan unge Hr. Holt," udbrod han; "men den anden stakkels unge Herre ham er jeg bange for; han var længst inde under Isen, og saa det hæslige Hug, han har fra et i sit Hoved."

Det var nu gaaet op for mig, hvad det var, der var skeet. "Hvor er han?" raabte jeg. Jeg huskede nu, det var Ruddat. —

"Lig bare stille, unge Herre," sagde den gamle og puffede mig lempelig tilbage med sin knoklede Haand. "Lig bare stille, til Josef kommer med Doktoren, og vær taknemmelig for, at De er frisk og sund."

"Men sig mig" udbrod jeg, "hvordan gik det til? Hvem fik os op? og hvem er gaaet efter Løgen?"

"Der kom en Søndevind, og det begyndte at regne," sagde den gamle med drilende Langsomhed, "Isen var skjor heromkring. Min Søn og jeg var ude, og saa hørte jeg Braget, og jeg sagde nok: Det er

nogle af de unge Herrer fra Skolen, der er komne galt afsted. Saa fik vi Dem jo op i en Fart; men den unge Herre der var døde under Isen, og saa det Hug i Hovedet!"

"Hvor er han?" udbrod jeg. "Er De sikker paa, der intet kan gøres?"

"Sikker nok Holt. Vi har gjort alt hvad vi kunde. De saa vel ud som et Lig. Lig nu stille, saa skal jeg give Dem en Kop varm The."

Den gamle forlod Værelset, og, da jeg følte mig alt andet end stærk, sank jeg tilbage paa Buden; men det, Manden havde sagt, og hans Blik hen til den anden Ende af Værelset gjorde, at jeg ikke havde Ro paa mig. Hvor havde de gjort af ham? Jeg reiste mig op og saa hen i den halvmørke Krog, der sparsomt var oplyst fra Aldstedet, og der laa paa et Leie, sammensat af Teppe og Hjalter, et tilsyneladende dødt Legeme, som jeg gjentjendte som Richard Ruddat.

Diebliskelig var jeg ude af Sengen, iført et Klædningsstykke, jeg ikke ved hvorledes jeg skal benævne, men jeg sooble det om mig som en romersk Toga. Ja, der laa min Tyrann, kold, bleg og laus, ikke den stortrolende Ungersvend, han saa nyelig havde været. Et Hug i Panden, hvorfra Blodet var strømmet ud, gjorde ham endnu blegere. Var Richard virkelig død? det var næsten utroligt. Saadan kunde jeg ogsaa have tippet, hvis ingen havde hjulpet mig. Men nu var jeg fri! Trods den Forsædelse, der spidte mig kunde jeg ikke lade være at glæde mig ved Tanken om, at jeg nu var fri for min Tyrann og kunde træve Lønnen for mit Arbejde. Det kunde synes utroligt, at saadanne Tanker kunde opkomme hos mig i et saa alvortigt Dieblisk, men saaledes var det.

Imidlertid paakom mig den Tanke, om nu ogsaa alt, hvad der kunde gøres, var gjort for min Skolekammerat, eller om den gamle maaske havde ladet sig nøie med at brænde Fjer. Det kunde ikke være meget længe siden, at vi vare blevne fiske op. Uvilkaarlig lagde jeg Haanden paa Ruddats Hjerte, og det forekom mig, der var en let, næsten umærkelig Varme. Jeg hævdede

Armene op over Hovedet for derved, som jeg havde læst, at fremkalde Bevægelse i Lungerne. Jeg gif derpaa hen til Ilden og trak de ophevede Sten frem fra Risten, soobte dem ind i et Hjørne af Teppet og var isærd med at lægge dem under de kolde Fodder, da en ny Tanke slog mig, og jeg standsede paa Halvveien: Hvorfor skulde jeg gjøre mig saa megen Besvær med at forsøge at vække et Menneske til Livet, som altid havde været min Plageaand. Den gamle sagde jo, at han havde gjort for ham, hvad han kunde. Hvorfor skulde jeg netop gjøre mig Uleilighed for hans Skyld?

Da var det, som jeg hørte en sagte Hvissen, dog saa nydelig, at jeg næsten kunde have troet, at Ordene vare bleve udtalte: "Tilgiver hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Kristus." (Eph. 4, 32).

Jeg var oieblikkelig ved Sengen og fordoblede mine Anstrengelser, og nu var alt, hvad jeg havde læst, mig til stor Nytte. Jeg søgte, hvordan Livet vendte tilbage under mine Hænder, og før den gamle Mand kom tilbage med Doktoren, aabnede Mikard sine Dine og rakte med et soagt Smil sin Haand ud for at tage min, idet han sagde i en Tone, som jeg idetmindste aldrig havde hørt i hans Mund: "Hvad, Holt, gamle Fyr! er det dig! hvad er der paa Færde?"

Derefter kom Aktoren, fulgt af et Par af de ældre Dreng, alle i stor Forsærdelse; men de bleve jo snart beroligede, da de hørte, at det værste var overstaaet. Det var imidlertid mig, der længst blev ved at være syg; jeg var forud ikke saa meget stærk, og dertil kom Forstrækkelsen over at se Ruddak ligge som død og Anstrengelsen med at faa Liv i ham. Alt gjorde, at jeg fik en voldsom Feber, og det varede noget, før jeg blev rask, medens Ruddak efter et Par Dages Forløb gif omkring med et Bind om Hovedet uden at se noget videre.

Da jeg kort efter fik min Belønning for min Opgave, var min tidligere Tyrannen første, som trykkede min Haand og onskede mig af Hjertet tillukke. Han paa-

stod, at det var mig, han skulde sit Liv, skøndt det naturligvis i Virkeligheden var den gamle og hans Son, som ogsaa fik sin Belønning. Men Ruddak kaldte mig sin Redningsmand saalænge, indtil Drengene begyndte at drille mig med det; saa blev han vred og sagde, at, hvis nogen sagde noget om Holt, skulde de faa med ham at gjøre.

"Nu kan man kjende Mikard igjen," sagde en af de andre store Dreng.

Saa det var ham og dog ikke ham. Jeg tror, ingen kunde have drømt om, at den Tyrann og stortalende Dreng nogenstunde kunde blive til den ædle, høimodige og ydmyge Kristen, som Mikard Ruddak længe har været.

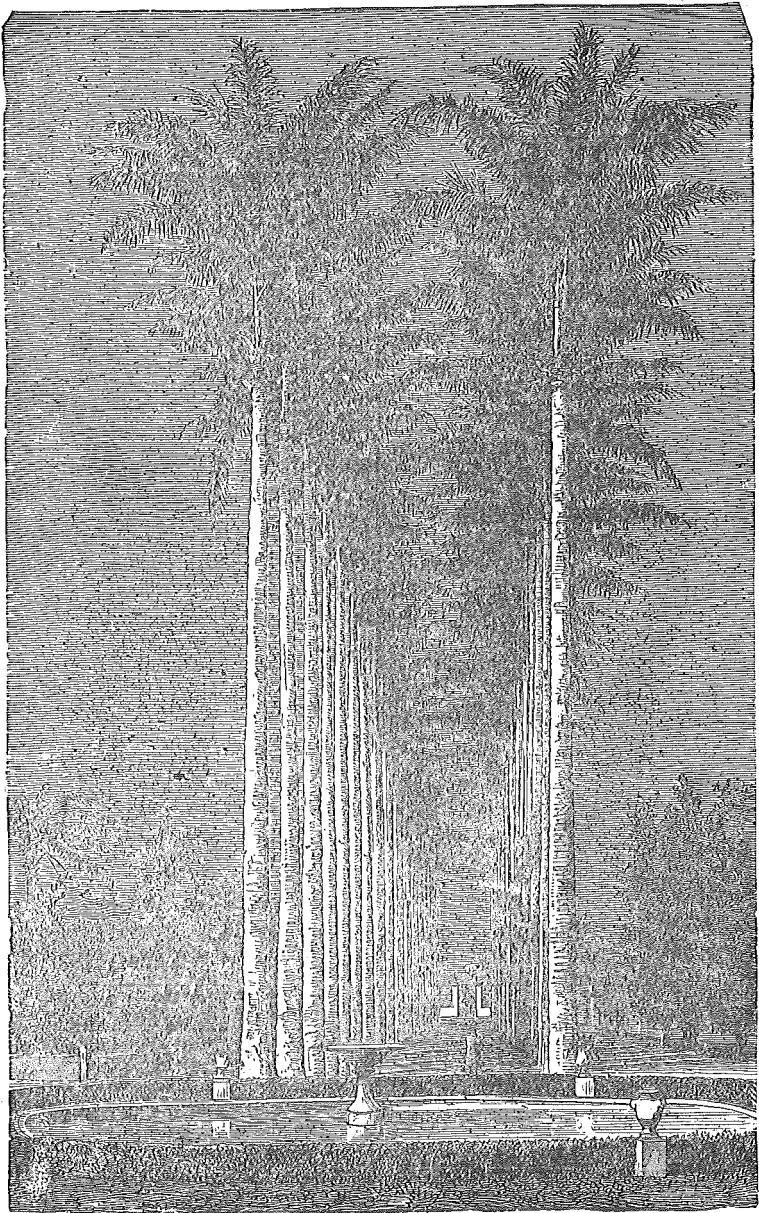
Fra den Tid af gjorde han ved sit varme uegennyttige Venstab de senere Dage af min Skoletid til en af de lykkeligste Tider i mit Liv, og fra den Tid af og indtil nu, da han er en graahaaret Mand, er han endnu min bedste og mest trofaste Ven.

Jeg husker en Gang, da vi vare flere samlede, at de Ord: "Drengen er Fader til Manden," blev fremført. Uvilkaarlig saa jeg hen paa ham. Han svarte: "Du tænker vel, at det er godt, at det ikke altid er Tilfældet." sagde han halvhoit, "men du maa huske paa, at det kun er saa, hvem Herren forunder at dvæle en Stund i Dødens Skyggedal."

Før kun et Par Dage siden bragte min blinde Søster Aline mig nogle Signeter, som hun havde fundet blandt sine Sager.

"De tilhørte Fader," sagde hun, "han bar dem saaledes ved sin Ukhjæde." Paa det ene af dem, en rød Karneol, læste jeg: "Tilgiver hverandre, ligesom og Gud har tilgivet eder i Kristus." Disse Ord har jeg som liden hørt paa min Faders Kna, og de kom op i min Sjæl i et Dieblit, da de frelste mig fra at falde i en soer Kristelse og maaste dermed fra at vende Herren Ryggen, saa jeg aldrig havde naaet hen til ham.

En Gade af Palmetræer ved Rio Janeiro i Brasilien.

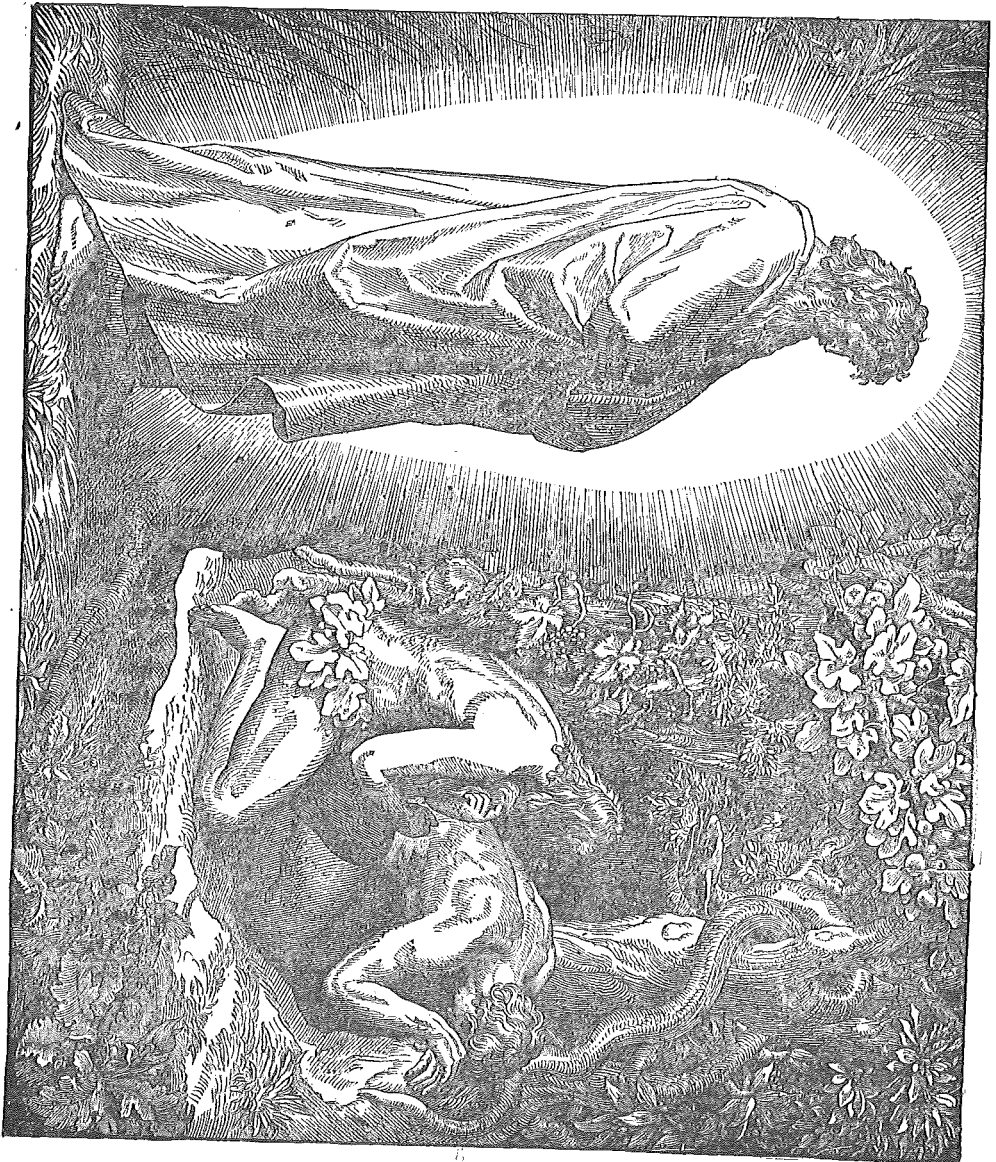

Stambogvers.

Saa mangen under ærligt Venstabs Stin
 Trostfyldig Ungling skuffer og forleder,
 Fra Sandheds Bane vender bort hans Sind
 Og snart fordærver Ungdoms rene Sæder.

Gid aldrig tung Erfaring lære dig,
 At ei enhver er Ven, som Ven sig kalder!
 Følg Herrens Vej, da er du lytfelig
 I alle Livets Kaar, i hver en Alder.

Adam og Eva skjule sig for Gud i Paradisets Have, da de have syndet.

Paa Veien til Søndagskolen.

(J. S. Myhre).

Nu gaa vi til Skolen med frydsfuldt Mod
At høre om Hyrden, som trofast og god
For Jaarene ofred Livet.

Der faa vi høre om mangt et Barn,
Som løst ifra Syndens og Djaavelens Garn
Begyndt har med Jesus at vandre.

Der faa vi og tale med Herren Gud
Og bryde i Bønner og Lovsange ud
Tilfammen med Benner hjære.

Tak, Tak for din Raade, o Frelser god
Ja, Tak for dit evige Salighedsraad —
Og Tak for vor Søndagskole!

K n u d .

(Af J., Forf. til "En ung Piges Historie".)

Langt ude paa Landet boede en fattig Enke i et ganske lidet Hus med rødmalet Dør og Mostag. Hun havde fire Børn, en Dreng og tre Smaapiger. Drengen, Knud, var den ældste, og da der ikke var Plads til hans Seng i den lille Stue, maatte han ligge ovenpaa i et lillebitte Lofiskammer, der ikke havde rigtigt Vindu, blot en Væge med en erefte dunkel, grønagtig Rude. De to mindste laa i Sengen hos Moderen, og der blev redt til den ældste Pige paa Stolene.

Strax de flyttede ind, var Knud bange for at ligge deroppe alene; men han klemte Laarerne tilbage og saa skjæ ud for ikke at bedrove Moderen. Om Aftenen, naar han havde lagt sig, kom hun op ad den smale Stige, aabnede Døren og kyssede ham: "Gud Nat, Gud velsigne min lille Knud." Hun gik strax igjen, men Angsten gik med hende, han bad sin Bøn og var slet ikke bange mere.

Ud paa Sommeren blev det en Morgen bestemt i Skolen, at der skulde være Skovtur næste Dag. Børnene maatte bringe Smørbrød med og 10 Cents til Kaffe og Mælk. 10 Cts. var mange Penge for Knuds Moder, der selv tjente hver Stilling, de levede af.

"Du skal faa pent Smørbrød, Knud," sagde hun, "og en Kage oven i Kjøbet, men mere kan jeg ikke overkomme, hvor ondt det end gjør mig."

Laarerne bleve igjen klemte tilbage, og Knud gik nok saa skjæ ud, spisende paa Mellemmaden et stort Stykke Fedtbrød belagt med Poteteskiver, det var den Ost, de brugte. Men da han først var kommen bag de gamle Piletræer paa Grøstehjørnet, baskede han i Graad.

I det samme gik to Herrer hen ad Veien. Knud kendte dem godt; den ene var den gamle Major, der eiede Herregaarden, den anden hans Søn. Knud trykkede sig ind til Træerne og saa først op, da Herrerne vare gaaede forbi. Men hvad var det, der laa lige midt paa Veien? en grøn Silkepung, rund som en stoppet Pølse.

Knuds første Tanke var at løbe efter Herrerne og raabe dem an, men hans næste: at se først, hvad Pungen indeholdt. Der var Guldpenge. Solvpenge og enkelte Kobberpenge, men af 10 Center var der en Mangde, og Fristeren inde i Hjerteret sagde: "hvad kan det skade de rige Folk? gjør det bære!" og Knud flyttede til Fristeren, og et Dieblif efter laa en 10 Cent i hans Bestelomme.

Drengen rystede, for han havde dog aldrig gjort noget saadant før. Løbe efter Herrerne bovede han ikke, det var jo ikke muligt at se dem i Dinen, efter hvad der var sket; men da det blev mørkt, listede han sig op paa Gaarden og afleverede Pungen til Tjeneren.

"Vent lidt," sagde denne venligt, men lille Knud skyndte sig alligevel bort.

"God Nat, og Gud velsigne min lille Knud," sagde Moderen, som hun pleiede, men han var bange alligevel, for Guds Velsignelse hvilede ikke over ham, det vidste han godt. Og bede kunde han nu slet ikke, og glæde fra til Skovturen endnu mindre.

"Er du rast?" spurgte Moderen næste Dag.

"Jo Tat," han var rast.

"Jeg har dog tænkt," begyndte hun igjen, at det var alfor haardt, om du ikke ogsaa skulde have Penge som alle de andre. Her er 10 Cents, og mor dig saa godt!"

Men Knud morede sig ikke godt, for der laa noget i Bestelommen, som brændte.

"Majorens Tjener var her og spurgte efter dig," sagde Moderen nok saa fornøjet, da han kom hjem om Aftenen, jeg kan ikke vide, hvad han vilde?"

Knud gav ingen Oplysning, men tilbragte en strækelig Nat. De havde bestemt opdaget Tyveriet.

Da han næste Morgen kom fra Skolen, stode de to Herrer udenfor Huset.

"Naa, lille Krabat, saa faar man da endelig fat paa dig," sagde den unge Herre venligt, "hvad synes du om denne som Findelon?"

Det fortænde for Knuds Dine, da en blant Guldskilling blev stukken i hans Haand.

"Du er en brav, ærlig Dreng," Majoren klappede ham, "lad mig se, du bliver saaledes ved."

Moderen stod i Døren med lysende Ansigt: "Ja en ærlig Dreng tør jeg nok sige han altid har været."

Da Knud horte Moderen sige dette saa glad og tillidsfuld, kunde han ikke udholde det mere, han maatte strifte, springe lige ud af den Ondes Magt. blive en ærlig Dreng igjen.

"Na nei, nei, ikke ærlig — se bare denne! — aa Moder, at jeg kunde gjøre det!" han kastede begge Pengestykkerne og hulkede høit.

"Gud være lovet, at du dog sagde det!" Moderen var bleg, men hendes Haand laa paa hans Skulder. Herrerne saa heller ikke brede ud, ja den gamle Major nikkede endogsaa.

"Galt var det, men godt blev det; du gjør saamaend aldrig slikt mere, det er jeg vis paa. Ja saa bliver det vel bedst, at Moderen faar Guldskillingen den anden vil jeg nok selv beholde."

Knud græd hele Dagen; men da Moderen om Aftenen sagde: "God Nat, og Gud velsigne min lille Knud," sølte han, at Betsignelsen blev derinde. Og Bønnen blev levende, hvor havde han meget at takke for og bede om! Men da han vaagnede næste Morgen og huffede det hele, faldt han paa Kne og bad ganske høit: "Hold godt fast paa mig, Herre Jesus!" Og den Bøn bad han ikke forgjæves.

Den tro Hyrdebrend.

Gerhard var en tynd Hyrdebrend, og en brav Fyr var han, skjøndt meget fattig. En Dag, da han vogtede sin Hjord, som græsede i en Dal paa Udfanterne af en Stov, kom der en Jæger ud fra denne og spurgte:

"Hvor langt er der til nærmeste Landsby?"

"Sej Mil, Herre," svarede Drengen, "men Veien dertil er kun en Faarsti, og man kan let tage fejl af den."

Jægeren ligede hen ad den krumme Sti og sagde saa:

"Hør, min Dreng, jeg er sulten, træt og tørstig. Jeg er kommen bort fra mine Kommerater og har forfeilet min Ve. Kan du ikke gaa fra dine Faar saa længe, at du kan vise mig Ve. Jeg vil betale dig godt."

"Jeg kan ikke forlad: Faarene," svarede Gerhard. "De vilde forvirre sig omkring i Stovene og blive opædt af Ulvene eller stjaolne."

"Nu da! hvad gjør det?" yrede Jægeren; "de ere jo ikke dine Faar. Tabet af et eller flere vilde ikke være meget for din Herre, og jeg vil give dig flere Penge, end du nogenstunde i et helt Aar har tjent"

"Jeg kan ikke gaa fra Faarene," sagde Gerhard bestemt. "Min Herre betaler mig for min Tid og betror mig sine Faar. Vilde jeg sælge Dem min Tid, som ikke tilhører mig, og Faarene saa skulde gaa tabt, da vilde det være ganske det samme, som om jeg stjal dem."

"Nu vel," sagde Jægeren. "vil du da betro dine Faar til mig, medens du gaar til Landsbyen og skaffer mig nogen Mad og Drikke samt en Fører? Jeg skal passe godt paa dem for dig."

Drengen rystede paa Hovedet. "Faarene," sagde han, "kender Dem ikke, og" — — Gerhard standsede — —

"Og — hvad? Kan du ikke betro mig dem? Ser jeg ud, som var jeg en uærlig Mand?" spurgte Jægeren vredt.

"Herre," sagde Drengen langsomt, "De prøvede paa at gjøre mig utro i min Tjeneste og vilde have mig til at bryde mit Ord til min Herre. Hvordan kan jeg da vide, om De vil holde Deres Ord til mig."

Jægeren lo; thi han sølte, at Drengens Ord trof. Han sagde da: "Jeg ser, min Gut at du er en god og tro Dreng jeg skal ikke glemme dig; beskriv mig da Veien, saa noie du kan, saa vil jeg søge ved egen Hjælp at finde den."

Gerhard tilbød nu den sultne Mand det ringe Indhold af sin Tasse, som denne, saa grovt det end var, spiste med Fornøielse.

I det Dieblit kom hans Ledfagere til, og Gerhard opdagede til sin store Forbauselse, at Jegeren var Hertugen, som eiede hele Landet rundt omkring. Denne var saa fornoiet over Drengeens Urlighed, at han kort efter sendte Bud efter ham og lod ham opdrage. I senere Aar blev Gerhard en meget rig og mægtig Mand; men han vedblev at være ærlig og tro til sin Dødsdag.

Urlighed, Sandhed og Trofasthed ere kostelige Perler i et Barns Karakter. Naar de udspringe af Gudsfrugt, ere de rene Diamanter og gjøre sine Besiddere elstelige, lykkelige, hædrede og nyttige. Sid I, mine Lesere, maatte iie dem og i Medgang og Modgang bære dem, som Gerhard gjorde, da vil en større end en Hertug være eders Ven; den store Konge, som I tjene, vil da gjøre eder til Kongebørn og Fyrster i Guds Rige.

Mod Smiger.

Fly den, dig altid taler til Vilje!
Fra din Gud monne han dig stille.
Men den, som siger sandt rundelig ud,
Han er din rette Ven for Gud.

G a a d e.

Med K det voldte tidt stor Fortrød,
Saa Ordet med L kom i Jare derved,
Med S er det udsat for Blæstens Tagfat,
Med V det betegner en herlig Stat,
Med G, H, R er det Udsagnsord,
Nu har jeg sagt nok, saavidt jeg tror.

C. B.

Oplosning

paa Gaaden i No. 6:

M u n d k u r v.

Rigtig opløst af D. G. R., Beaver Creek,
Minn.

Rivitteringer.

Børne-Bidrag til det nye theol. Seminar i Minneapolis.

Ved Skolelærer R. Grutle, fra Skolebørn i Dist. No. 2 af Wild Rice Mgh., Norman Co., Minn., \$1.00, nemlig: Henning Grutle 33 Cts., Helmer, Anne og Minnie Bentley, Marie Berkeland, Severine Presteng og Marie Presteng, hver 10 Cts., Ludvig Berkeland 7 Cts.

Til det nye Skolelærerseminar i Sioux Falls:

Fra Børn og Børne i Past. G. Gulbrandsens Mgh. i Sioux Rapids, Iowa:

Balborg og Theodor Gulbrandsen, Anna Sigurdsen, John Brown, Emma Brandvold og Jøer Rogne, hver 20 Cents, Oluf og Georgine Gulbrandsen, Tobias Thompsen, Mathea Johnsen, Olava, Theodor og Halvor Strand, Marie Gulbrandsen, John og Harald Haraldsen, Alfred og Johan Olsen, Simon Simonsen, Beata og Bernt Mikkelsen, Arthur Rokkan, Thorvald Ræss, Bernhard Pedersen, Ericka og Wilhelm Brandvold, Ole Mikkelsen, O. N. Mikkelsen og Anders Ræss, hver 15 Cts., Marie, John, Talette, Bertha og Nils Thompsen, Anna Johnsen, Ingvald Knutsen, Eilert og Helmer Hansen, Andreas og Stengrim Høsla, Lina Strand, Anna og Theodora Heitmann, Martha, Ingerid og Aalaa Sigurdsen, Mina Brown, Clara, Hanna og Døstar Gulbrandsen, Halvor og Asta Johnsen, Oliver Carl, Nellie og Anna Olsen, Julius Olsen, Meinert Simonsen, Mina Mikkelsen, Emma Sprensen, Liv Samuelbraaten, Fredie og Henrik Mangold, Annette og Oliver Tollefsen, Carl Børksen, Henrik Nilsen, Karoline Ræss, Marie Olsen, Adolf Pedersen, Kristine og Døstar Knutsen, Mrs. Høsla, Brown Thompsen, Ketil Haraldsen, Mrs. Do., Peder Olsen, Mrs. Mikkelsen, Mrs. Rissvold, L. O. Rogne, Mikael Jahren, Nils F. Nilsen, H. P. Berger, Oliver Brandvold og Christ Børtnæs, hver 10 Cts., Albertine Samuelbraaten, Wilhelm Mangold, Tenny Tidemandsen, Nikolai Tollefsen og Carl Olsen, hver 5 Cts., Nellie Brown 30 Cts., Emma og Julie Jakobsen, Ole Høsla, Kristian Gulbrandsen, Andreas Rogne, Peter Do., Ole Tidemandsen, Even Knutsen, Arne Olsen, Ole H. Olsen og E. B. Knutsen, hver 25 Cts., tilsammen \$13.75.

G. O. Rустаb.

"Børneblad's"

Adresse bliver nu indtil videre:

J. B. Frick,

2627 Lyndale Ave. North.,

Minneapolis,

Minn.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

"Ædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.